Condiționările Leadershipului

On Martie 30, 2017

Rațiunea omului de a-și demonstra dreptul la existență se împlinește atunci când el își atribuie un scop mai înalt acolo unde nu este vorba decât de o consecință.

Totul din mine cerea un răspuns veridic, o comparație îndrumătoare între o lume vizibilă prin spectrul larg al medicinii și o lume invizibilă prin spectrul neelucidat al unui fenomen biologic, demn de un science-fiction, numit Zombies, cu amenințări mai sofisticate și mai diversificate ce-mi complicau enorm viața. Asta, în măsura în care nu-mi puteam manifesta scepticismul față de evenimentele stranii, superioare distincției dintre bine și rău.

Moartea era prezentă peste tot în jurul meu, și era o consecință a incapacității de a interpreta un cumul de erori si efecte colaterale.

S-ar putea spune că esența cea mai profundă care mă ținea într-o constantă stare de alertă, ca un fluid misterios deplasându-se prin efectul pulsațiilor alternative la care eram supus, născute din jocul de-a geneticianul, era o nouă realitate a relației experiență-modelare a contextelor de răspândire a virusului - condiție necesară progresului cunoașterii. Toată treaba asta m-a costat un dezechilibru de ordin emoțional, care încă mai persistă.

Iată un indiciu prețios. Calitatea mea principală, a omului care își depășește limitele printr-o victorie asupra potențialul vătămător al realității, era aceea de a nu mă închide în mine, într-un imens cufăr al singurătății. Negreșit, șansa mea de a supraviețui unei lupte fără izbânzi din care învingători nu au cum să iasă, era un răspuns la recomandarea unui ecou care estompa starea de slăbiciune și de neputință. Parcă pentru a face în ciudă oricăror atacuri violente ale virusului, menținute de tăcerea îndoielilor care împiedicau orice reacție eroică.

Într-un timp relativ scurt, am ajuns la o stare de forță trecând prin tulburătoarele întrebări pe care evoluția medicinii și prodigioasa dezvoltare a virusului le ridicau în fața mea. Aceasta s-a putut realiza numai consacrându-mă într-un rol pozitiv. Ceva îmi stârnea continuu interesul în manifestarea neputinței de a mă împotrivi unui necunoscut care e însuși viitorul, asemenea unui Arsene Lupin încercând să se elibereze din strânsoarea soartei nefavorabile. Ceva care insista să mă convingă de propria-mi valoare luând mărunțișuri cu împrumut.

Leadership: Ești atât de plin de adrenalină încât să ataci menirea estetică a vieții pentru a-i atribui un scop mai înalt?

Am atacat menirea estetică a vieții plină de bucurii printr-o prevalență a experienței de a aparține unei lumi ce eșuează, ca să-i pot atribui un scop mai înalt: acela de a săvârși o minune. Astfel, eu însumi trebuia să servesc nu ca o explicație plauzibilă a unor fenomene mereu incerte, independente de voința mea, ci ca o logică ce se înscria perfect în ecuația necesității de a spune „NU" oricărei experiențe prealabile a morții.

Mai cu seamă, am făcut dovada unui leadership axat pe aspectul experienței ce are rezonanță concomitent în ambele taine, viața și moartea, oriunde mergeam și indiferent de ce mi se întâmpla. În acest sens, adevărata măsură a leadershipului era tăria de a înfrunta o forță superioară pe care toată lumea o neglija, și pe care numai eu am folosit-o pentru a-mi amplifica capacitatea de a mă adapta unor situații noi: supraviețuirea.

Numai un maestru al întorsăturilor neprevăzute, numai un singur număr câștigător printre atâtea consecințe fataliste ale unei presupuse apocalipse, numai un proiect unic la nivel mondial putea să se impună decisiv. Numai un sistem de informație inedit, dat de diferența între dinamica determinată a condițiilor de răspândire virale și baza de referință a condițiilor de izolare a focarelor de infecție, putea oarecum să domolească insistențele răului de a conduce haosul lumii.

Opera unui adevărat artist în ale navigării prin oceanul de emoții și necunoscut se înscrie, dincolo de abstract, în structurile stării finale de acceptare a unui rol pozitiv în gigantica mutație de experiențe pe care le aduce legătura viață-moarte.

Metafizicianul francez Dom Deschamps a refuzat ideea unui Dumnezeu calificabil, căruia i-a substituit neantul ca imanență a Totului Universal. În realitatea mea nu se putea prevedea modelul de neutralizare al virusului ca unic mijloc de incubație. Şi asta cu atât mai mult cu cât totul părea supus unei forțe al cărei efect era identic cu cel al neantului: o formă de manifestare infecțioasă în jurul unei dimensiuni care nu se putea detecta endoscopic sau radiologic.

Cred că viața și moartea nu sunt expresii ale apartenenței la o ordine divină, ci expresii ale unei energii misterioase și nemăsurabile care reglementează întregul lanț trofic al unei noi puteri. Şi poate că această putere trebuie acceptată, respectată, recunoscută ca o abordare unică a patologiei numită ură, antipatie, repulsie față de ignoranță și mediocritate.

Condiționările Leadershipului sunt date de gradul de desăvârșire al omului în atmosfera unor timpuri care îi întind răbdarea la limita cunoașterii experimentale, și de rațiunea omului de a-și demonstra dreptul la existență în fața contrastului dintre nesiguranța vieții trecătoare și elementul activ, stimulator.

Gradul de desăvârșire al omului aparține numai unei existențe care se dovedește plină de incertitudini, pândită de groaznice primejdii, dar aventuroasă. Iar rațiunea omului de a-și demonstra dreptul la existență se împlinește atunci când el își atribuie un scop mai înalt acolo unde nu este vorba decât de o consecință.

* Notă: World War Z

Source: https://neculaifantanaru.com/conditionarile-leadershipului.html